'Μαζί με τους γονείς', Επιβαλλόμεναι κρίσεις επί του βιβλίου (Θεόκλητος Διονυσιάτης, αγιορείτης μοναχός)

Categories : ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

Date : 1 Ιανουαρίου, 2006

Φίλοι θεολόγοι, θεολογούντες, κοινωνιολογούντες και ηθικολογούντες, είχαν την καλωσύνην να μου αποστείλουν το βιβλίον του ιερέως και παιδοψυχιάτρου π. Βασιλείου Θερμού, υπό τον τίτλον «*Μαζί με τους γονείς*», 290 σελ. από τις εκδόσεις «Ακρίτα», με την παράκληση να γράψω την γνώμην μου. «*Τω αιτούντι σοι δίδου*», «*κατά δύναμιν και Θεώ φίλον*». Επομένως πήρα στα χέρια μου το βιβλίον. Πρόκειται για ραδιοφωνικές ομιλίες, μεταδιδόμενες από την Πειραϊκήν Εκκλησίαν, υπό μορφήν διαλόγου μετά του επίσης ιερέως π. Βασιλείου Τσιμούρη.

“ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ”

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Μόλις τελείωσα το διάβασμα, σημειώνοντας καίρια σημεία, το άφησα με βαθειά απογοήτευση, με θλίψη, με ερωτήματα, με μια αίσθηση, που μου αφαιρούσε την χαράν της ψυχής μου. Δηλαδή, διαβάζοντας τις κατ' επιλογήν 290 σελίδες του, είχα παρασυρθή σε μια περιοχή ξένη, οπού δεν ανέπνεα την ζωογόνον αύραν της οικείας αισθήσεως της ορθοδόξου πνευματικότητος, αλλά ένοιωθα ότι ευρισκόμουνα σε ένα χώρο εκκοσμικευμένου χριστιανισμού και αυτού αμφιβαλλομένου, εξ αφορμής της απουσίας του Κυρίου Ιησού, του Ευαγγελίου και Αγίων.
Σ' αυτή την ακαθόριστη κατάσταση, που μου προκάλεσε το βιβλίον —οι Εβραίοι διέκριναν με την αφήν την ιερότητα των βιβλίων— θέλησα να ελέγξω τα προελθόντα συναισθήματά μου και την πνευματική μου αίσθηση, με άλλα βιβλία. Οπότε άρχισα να εναλλάσσω το ένα κατόπιν του άλλου, διαβάζοντας μερικές σελίδες από το κατά

Ιωάννην, από 2-3 Αποστολικές Επιστολές, από 7-8 Αγίους Πατέρες με απόληξη τον Άγιον Νικόδημον τον Αγιορείτην και την ερμηνείαν της προς Εφεσίους του Πόποβιτς. Τότε κατάλαβα τί «χάσμα εστήρικται» μεταξύ της διδασκαλίας των Αγίων μας, του ήθους των και της παραγομένης πνευματικής αισθήσεως και της διανοητικότητος του βιβλίου αυτού, που σου νεκρώνει την πνευματικήν αίσθηση. Παρακαλώ τους ιερείς Βασιλείους, τον φίλον μου εκδότην κ. Δημ. Κόκκινον και τους καθ' ύλην υπευθύνους του Ραδιοφωνικού Σταθμού να με συγχωρήσουν για την εξομολόγησή μου, που είναι ειλικρινής και την καταγράφω φιλαδέλφως, όπως άλλωστε εζητήθη. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με την σειρά τους. Θέτω το ερώτημα: Ο π. Βασίλειος Θερμός είχε τον απαραίτητον εξοπλισμόν, για να διδάξη ως Ορθόδοξος Χριστιανός, θέματα απτόμενα της πνευματικής ζωής; για τα οποία έχει αποφανθή η Εκκλησία, δηλαδή το Ευαγγέλιον και οι Άγιοι; Όπως καταφαίνεται από το βιογραφικόν του σημείωμα, είναι 45 ετών και εσπούδασε ιατρικήν και θεολογίαν και μετεκπαιδεύτηκε σε προτεσταντικά Πανεπιστήμια, εξειδικευθείς σε θέματα ποιμαντικής, ψυχιατρικής και ψυχαναλύσεως. Είναι δε και έγγαμος.
Αυτά όλα τα γνωσιολογικά στοιχεία, π. Βασίλειε, συγκροτούν τον δάσκαλον της Εκκλησίας; Οι Άγιοι Διδάσκαλοι της Εκκλησίας δεν ήσαν Πνευματοφόροι; Χωρίς πολυχρόνιες χριστοκεντρικές εμπειρίες εν Πνεύματι Αγίω, πώς ετολμήσατε να διδάξετε εν Εκκλησία; Τουλάχιστον, εφ' όσον στερούμεθα αγιοπνευματικών εμπειριών, γιατί, ερωτώμενοι, να μη παραπέμψουμε στους Αγίους Πατέρες, αλλά να αρκεσθούμε στις προσωπικές μας κρίσεις, που μορφώσαμε από τις ψυχιατρικές σπουδές μας, της ψυχιατρικής αγνοούσης τον Θεόν, την ψυχήν, την χάριν και τους δαίμονες;
Αλλά εδώ ανακύπτει και μία υπεύθυνη αντίφαση· πώς σεις ιερεύς Θεού του Υψίστου, που υψώνεσθε σε άκτιστες πραγματικότητες, αποδέχεσθε τον τίτλον του ψυχιάτρου, αθέου ψευδεπιστήμης, αλλά και προβάλλετε ως προσόν γνώσεως; Οι Άγιοι Διδάσκαλοι της Εκκλησίας, ερωτώμενοι για τα θέματα, που θίγονται στο βιβλίον, θα απαντούσαν όπως εσείς; Σκεφθήτε το καλά. Και αν όχι, πώς δεν πλανάτε τους ταλαίπωρους χριστιανούς, που ζητούν λύσεις στις αγωνίες των;
Εάν, σεβαστέ μου π. Βασίλειε, είχατε βιώσει την εν Χριστώ ζωήν σε όλες τις πτυχές της, με την αδιάλειπτη προσευχή, με την αγάπην την ευαγγελικήν, με τον θείον έρωτα προς τον Χριστόν, με την εργασίαν των εντολών, με την εμπειρικήν γνώση του πολέμου κατά των δαιμόνων και την κτήση των αρετών και την μεταστοιχείωση των παθών, που όλ' αυτά χαρίσουν την απλανή διάκριση της αληθείας από τα αληθίδια, που απατούν, τί φρονείτε; Δεν θα ευρίσκεσθο εντός της ορθοδόξου πνευματικής παραδόσεως, αντί των λογικοφανών, προς τους αγεύστους και εστερημένους πνευματικών εμπειριών, κρίσεων, συμβουλών και συστάσεών σας; Εάν, π. Βασίλειε, είχατε, όπως οι Άγιοι Διδάσκαλοι, «το πολίτευμα εν ουρανοίς», ζούσατε εν Χριστώ, ώστε να λέτε, «ζω ουκέτι εγώ, ζή δε εν εμοί Χριστός» και «*έθελξας πόθω με, Χριστέ, και ηλλοίωσας τω θείω σου έρωτι*...», θα εφθάνατε στο σημείον, ώστε να χαρακτηρίσετε τον, σε βιολογικά επίπεδα κινούμενον, μεταπτωτικόν ετερόφυλον έρωτα, που δαιμονίσει όσους τον δέχονται, ως «*δώρον Θεού*» και ότι η συζυγική

«*σεξουαλική σχέση είναι ιερή*»; (σελ. 82). Και ονομάζετε μια πεζή εμπαθή πράξη (προς παιδοποίαν μόνον ανένοχον) ως «ιερή» για ν' αποφευχθή το συναίσθημα της ενοχής, όπου θυμίζει τους καπουτσίνους, που ήθελαν να φάνε κοτόπουλα και τα βάπτιζαν, λάχανα, σε περίοδον Μεγάλης Τεσσαρακοστής;
Αλλά δεν πταίετε, π. Βασίλειε, τόσον, ως μη εισηγητής των αιρετικών αυτών απόψεων, γιατί τις ευρήκατε έτοιμες από τους νικολαΐτες νεορθοδόξους και τον ηγέτην των κ. Χρ. Γιανναράν, του οποίου τα αιρετικά φρονήματα πέρασαν, φευ! στο βιβλίον των θρησκευτικών της Γ' Λυκείου, όπου διδάσκεται η πορνεία!
Το πολύ δε ένοχον είναι ότι το βιβλίον σας έχει β' έκδοση, εξ αφορμής του ότι εθεωρήθη ως διδαχή της Εκκλησίας, αφού μετεδόθη από τον Ραδιοφωνικόν Σταθμόν της Εκκλησίας. Αλλά οι πιστοί πρέπει να διαστέλλουν την παναλήθειαν της Ορθοδόξου Εκκλησίας από της διοικούσης και ποιμαινούσης στρατευομένης Εκκλησίας και τις επιλογές της. Γιατί σαράντα ήδη χρόνια κηρύσσεται η νικολαϊτική αίρεση δια βιβλίων και πολεμείται επίσης δια βιβλίων και πάντες οι Επίσκοποι όχι μόνον σιωπούν, αλλά καλούν τον κ. Γιανναράν να διδάξη το ποίμνιόν των. Αυτά φρονεί η Εκκλησία του Χριστού;
Ενδέχεται, π. Βασίλειε, να μ' ερωτήσετε, τί θα έλεγα εάν μου έθεταν αυτά τα ερωτήματα, τί θ' απαντούσα;
—Με την βοήθειαν του Θεού θα έλεγα: Ορθόδοξοι Έλληνες Χριστιανοί, που είχατε την σκανδαλώδη εύνοιαν του Θεού να γεννηθήτε μέσα στον χώρον της πάμφωτης Ορθοδοξίας. Γνωρίσετε, βέβαια ότι είμεθα τέκνα του Θεού. Ότι ο Θεός, όπως με το δημιουργικόν Του πρόσταγμα παρήγαγε χιλιάδες και μυριάδες αγγελικούς νόας, για να μετέχουν στην δόξαν Του, έτσι μετά την δημιουργίαν του κόσμου, με τα απερινοήτου τελειότητας υλικά όντα, που εκφράζουν τους αϊδίους λόγους του Θεού, (την παντοδυναμίαν, την αγαθότητα, την σοφίαν, το κάλλος) έπλασε τον άνθρωπον «κατ' εικόνα και ομοίωσή» του, με τον σκοπόν να τον κατα-στήση Θεόν κατά Χάριν.
Από φθόνον του εωσφόρου, απατηθείς, παρέβη την εντολήν του Θεού και από απαθούς, χαριτωμένου, έγινεν εμπαθής και δούλος των δαιμόνων. Το δεύτερον πρόσωπον της Αγίας Τριάδος, σαρκώθηκε από την αειπάρθενον Μαρίαν. Και ο Ιησούς Χριστός, δια της σταυρικής θυσίας Του επανέφερε τον άνθρωπον στην προπτωτικήν αθωότητά του, αφήσας μίαν ροπήν προς την αμαρτίαν. Αφού με το Άγιον Βάπτισμα έλαβε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και ανεδύθη ως πολεμιστής, πάσης μορφής κακού. Κατά των δαιμόνων, των γοητειών του κόσμου και των δικών του ροπών. Μέσα αγιασμού και πολέμου έλαβε τις εντολές, και την Παν-τοδύναμον χάριν του, Σώματος και Αίματος του Χριστού. Έδωσε στην Εκκλησίαν Διδασκάλους Αγίους, για να μας διδάσκουν όσα χρειαζόμαστε, για να μη αμαρτάνομεν και να αποκτούμε αρετές.
Μέσα, λοιπόν, στα πλαίσια αυτά, σωζόμαστε με την χάριν του Χριστού και την βοήθειαν των Αγίων. Το έπαθλον είναι η αιώνια ζωή μετά του Χριστού, της Θεοτόκου και των Αγίων και Αγγέλων. Και το sex; Δύο δρόμοι υπάρχουν, της Παρθενίας - Μοναχισμού και του γάμου εν σωφροσύνη. Προ του γάμου πάσα υποχώρηση στο sex αποτελεί θανάσιμη αμαρτία, αφού και η επιθυμία η εμπαθής αποτελεί αμαρτίαν.

Αλλά γευόμενος ο πολεμιστής τον θείον έρωτα δεν θέλει άλλους έρωτες. Εμπρός, λοιπόν, για την κατάκτηση της αιωνιότητας. Αυτά θα έλεγα, ως έγγιστα, π. Βασίλειε, και θα παρέπεμπα στην διδασκαλίαν των Αγίων.
Ανακεφαλαιώνοντας, θα ήθελα να υπογραμμίσω, ότι σε όλην την εκκλησιαστικήν γραμματείαν, ο όρος έρωτας, μεταξύ των ανθρώπων, δεν υπάρχει. Οι νεορθόδοξοι μιλάνε συνεχώς για εξαγνίζοντα, τα πάντα, έρωτα. Μόνον οι Άγιοι χρησιμοποιούσαν τον όρον στις σχέσεις ψυχής και Θεού, Θεού και ψυχής.
Όλοι οι Άγιοι εξαίρουν την παρθενίαν. Η Αποκάλυψη μιλάει για 144.000 «*οίτινες μετά γυναικών ουκ εμολύνθησαν*». Ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναίτης λέγει: «*Τέλος αγνείας θεολογία*». Και ο άγιος Νύσσης· «*...Προστίθημι δε θαρρών, τοις ρήμασι τούτοις και το εράσθητι. Ανέγκλητον γαρ τούτο και απαθές επί των ασωμάτων το πάθος*...», ενώ επί των σωμάτων είναι εμπαθές και κατηγορημένον. Πώς να το κάμωμεν; Τα κοτόπουλα δεν γίνονται λάχανα, όσο και να τα βαπτίζουμε! Εννοείται ότι, για να επιτύχουν οι χριστιανοί τον αγιασμόν τους πρέπει να είναι ολίγον ασκητές, κατά την διδασκαλίαν των Αγίων, προσέχοντες την λειτουργίαν του νου των και την φαντασίαν των. Γι' αυτό είναι απαραίτητη η νοερά προσευχή.

(Πηγή: "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ")